

Křest Medy Jadrné

Bratři a sestry,

byli jsme dnes přítomni křtu malé Medy. Je to počátek křesťanské cesty člověka, ať už dospělého nebo dětského ve chvíli, kdy ještě ničemu nerozumí. Mnohokrát jsme si ale řekli, že slovo „křesťan“ je slovo, které není odvozeno od křtu, ale od Krista. Křesťan je Kristův člověk. Kristus prostupuje celým jeho životem, celým bytím. Apoštol Pavel napsal: Kristus, život náš... Křesťanem se ještě nestává ten, kdo věří v Boha. Křesťanem se stane člověk teprve tak, že uvěří a vyzná, že Bůh má Syna. A že ten jeho Syn člověka tak miloval, že pro něj odevzdal svůj vlastní život.

Zazněla i slova ze závěru evangelia, která jsme už dnes četli a přijali je jako ustanovení křtu. Evangelista Matouš Krista vyznává jako toho, v němž Bůh splnil svá dávná zaslíbení. Jeho evangelium nezachycuje scénu Kristova nanebevstoupení. Ale přece řekne jako jediný ze všech evangelistů něco podstatného. Ježíš v něm totiž nejen že vyšle své učedníky k tomu, aby šli do světa, učili, kázali a křtili. Ale oni od něj taky slyší zaslíbení a ujištění: **Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Já jsem s vámi.**

Kristus přišel na tento svět a to je ta největší událost v dějinách. A tentýž živý Pán pánů a Král králů prošel naším lidským životem až po kříž, ale taky vstal z mrtvých. A bude i na konci. Matoušovo evangelium začíná rodopisem Ježíšovým od Abrahama. Bůh jednal se svým lidem od jeho samotných počátků. A ve chvíli kdy je panně Marii ohlášeno narození syna, tak slyší, že má mít jméno Immanuel, to je přeloženo „Bůh s námi.“ Ono „Bůh s námi“ tedy zazní na počátku i na konci evangelia. Toto ujištění je tak jeho zářováním, svorníkem. Vše, co v evangeliu čteme, obsahuje tuto prostou zvěst.

Počátek - a konec. To jsou dva okamžiky, dva mantinely, ve kterých se pohybujeme. Svět a veškeré bytí není přímka, která se táhne odnikud nikam. Podobá se spíše úsečce. Má dva mezníky – má svůj počátek..... a jednou přijde i konec. Takto vlastně funguje běh událostí v našich vlastních životech. Stále něco začíná a taky končí. I bibličtí svědkové vědí o svém konci. „Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec“ – tak se modlí žalmista.

Jak si ten konec vlastně představujeme? Někdy jako obyčejnou nicotu. Jindy jako dramatickou katastrofu, jaderný výbuch, kdy prý všechno shoří a zanikne. Avšak Pán Ježíš v těch úplně posledních slovech tohoto evangelia mluví o „skonání tohoto věku“. Neříká tedy nic o žádné pohromě. Mluví o cíli. To skonání světa znamená jeho naplnění. Nebo taky výsledek a účel. Představme si nádobu, do které postupně a pomalu přikapává voda. Jednoho dne se nádoba naplní. Jednou přiteče ta poslední kapka. Bude to naplnění ve smyslu dosažení dobrého cíle. Dověření všeho. Navzdory přítomnému zlu, které vyhrožuje zničením těch druhých, navzdory řinčení zbraní směřujeme do dobrého cíle. A po celý ten čas je živý Kristus s námi.

Pán Ježíš v našem textu stojí uprostřed svých věrných učedníků. Je s těmi, kteří se vydali za ním. Tady a teď. Jsem s vámi. Ne až nyní, jednou, možná. Jsem s vámi už nyní. Jsem s vámi po všechny dny – a až do toho dne posledního, až do skonání, až do chvíle, kdy se čas lidský i čas světa naplní po okraj jako nádoba. Každý den jsem s vámi. Nebude jediného okamžiku, kdy by svoje věrné opustil a nechal je, ať se životem zápasí sami. Ani na chvíli nevypadnou z jeho

zřetele. Já jsem s vámi. To znamená: Jsem uprostřed vás, jsem ve vašem středu, jsem v centru všeho, čím procházíte a s čím vším zápasíte. Uvozuje to slůvkem: Hle. Tak jako nyní stojím na této hoře a vy stojíte kolem mě a nikdo to nemůže zpochybnit, tak tomu bude vždycky. Jsem a budu uprostřed vás. Vždycky jsem a budu vám všem blízko jako živý, vzkříšený Pán. Až do samého závěru. Až do naplnění dějin a všeho času. Starověký církevní otec Basilios ze Seleukie řekl ve svém křestním kázání: „*Žádný člověk nežije sám, žádný člověk nevěří sám. Bůh k nám promlouvá své slovo a tím, že je říká, volá nás dohromady, vytváří svou obec, svůj lid, svou církev. Po Ježíšově odchodu je církev znamením jeho přítomnosti ve světě.*“

Pán je s námi. Je v našem středu i zde, i dnes o této křestní neděli. Jako jeho církev jsme kruhem kolem vzkříšeného Pána. A církev není nic jiného nežli takovýto kruh – kruh shromážděných lidí kolem živého, přítomného Krista. Toho, který potěšuje, povzbuzuje, vede svým slovem a dává své dary, kterými nás sytí na cestu životem.

No a veliký učitel církve, svatý Augustin řekl, že je nám dokonce *Bůh blíže, než jsme my lidé sami sobě*. No a když myslíme na dílo a slova Kristova, tak porozumíme tomuto výroku možná ještě lépe. Bůh je nám nejbližší právě v Kristu Ježíši. Ale nejen v neděli na bohoslužbách. Je s námi po všechny dny. Je s námi každý den. Nejen ve dnech svátečních, ale i těch úplně všedních. Nejen v těch šťastných a krásných, jako je pro rodiče den křtu jejich dítěte, ale i ve dnech zlých a těžkých. Ve dnech radosti a plnosti života, v době zdraví, pokoje a hojnosti. V době, kdy pracujeme, učíme se. A taky ve dnech, kdy, kdy se nám nedaří nebo jsme plni konfliktů a sporů, v době kdy jsme nemocní, v době, kdy se dozvíme nějakou nepříjemnou zprávu, v době ztráty, opuštěnosti, smutku, deprese, bolesti, úzkosti. Ve všech chvílích života osobního i církevního - je on s námi. Našel jsem něčí krátkou modlitbu, která nám může být třeba v různých chvílích života určitým vodítkem: „*Někdy se zastavím uprostřed denního shonu, zavřu oči a zamknu uši ... a jsem na okamžik šťastný: nejsem sám, jsi tu ty Bože, ve všem se mnou.*“ To není útěk před náročností všedního dne. To je chvíle, kdy si modlitebník připomene, že ta slova Kristova platí. A tak si to i ve dnech příštích smíme připomínat: Jsi tady ty, ve všem se mnou...

Snad se ještě na závěr zeptáme. A co potom ? Co po skonání ? Co bude pak ? Co nás čeká, až se ta pomyslná nádoba času naplní ? Ježíš zde ale nemluví stylem před – a po. Řekne, že je s námi navždycky. A z toho smíme slyšet: Nikdy to nebude jinak. Lze ale jistě připomenout třeba to, že svým učedníkům i skrze pero evangelisty Matouše slíbil, že až znovu přijde, budou k němu shromážděny všechny národy a bude soud. A že svým lidem řekne: Pojdte věrní požehnaní a ujměte se království, které pro vás bylo připraveno od založení světa. Až se čas naplní, jeho věrní se ujmou království. Anebo jinak, tak jak nám to připomíná Písmo jinde: Pán bude s námi až do naplnění času tohoto světa... a poté – poté budeme přece navždy my s ním. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, šťastní jsou ti, kdo v tebe doufají a na tebe spoléhají. Díky za to, že i nám ses dal poznat jako Pán života. Díky za to, že nás vedeš dny dobrými i zlými. Nejsme sami. Jsi zde ty, Pane, v našem středu. Amen.*